

[Bjørn Poulsen]

mokratiske ordfører, tror jeg nok, det kunne trænge til en ekstra omgang.

Boligpolitik er en af de meget vigtige ting i vores samfund, og det er en del af lovgivningen, hvor vi ærlig talt ikke her fra folketinget har gjort ret meget for at løse de virkelige problemer; man har aldrig sat sig nogen virkelig målsætning for, hvad man egentlig ville. Når man her i dag har hørt flere af forligspartiernes ordførere fortælle lidt om det boligforlig, som vi lever under i dag, og så tænker på, hvorledes de i 1974 her fra tingets talerstol skamroste hinanden over det vældig gode forlig, de havde lavet – der har nok ikke været andre end dem selv, der kunne rose det – så er det, ligesom om de problemer, vi står med i dag, det forlig og det, de sagde til sig selv dengang, ikke rigtig rimer. Vi har fået nogle problemer med højrentebyggeriet, som ikke alene stammer fra det boligforlig, det skal indrømmes, men man gjorde heller ikke ret meget ved de problemer, selv om man vidste, de ville komme. Naturligvis gik man ind til en delvis stats- og kommunal- og landsbyggefondsfinansiering, men man vidste også, at det ikke ville hjælpe ret meget på de problemer, vi ville stå over for i fremtiden. Allerede på det tidspunkt vidste man jo, hvor høj renten var og ville blive.

Vi må sætte os som det mål for en fornuftig boligpolitik her i landet, at det er en menneskeret at have en bolig, at det er en menneskeret, at hvert familiemedlem har et rum, og at der er de nødvendige fællesfaciliteter, ellers kan man faktisk ikke være bekendt at kalde det en menneskevenlig bolig.

Der er foruden det, vi kan kalde nybyggeriet, også adskillige sektorer inden for de nuværende boliger, som trænger til en virkelig modernisering, og det er et af de andre meget store problemer, som vi kommer til at tage op i de fremtidige forhandlinger om en boliglovgivning. Nu skal jeg indrømme, at jeg efter at have hørt de invitationer, der kom fra den socialdemokratiske boligordfører, kan forstå, at vi nok ikke skulle med i de forhandlinger, for det var vist nærmest en boligpolitik, som skulle fortsætte det boligforlig, der blev lavet for et par år siden. Der var ikke så forfærdelig meget nyt i det. Man kunne muligvis se på en yderligere samfundsfinansiering, og man kunne også tænke lidt mere på andelstanken. For mig at se er

der nogle gode ting i andelstanken. Der er en medindflydelse for dem, der er medlemmer af en andelsforening, på en måde, som jeg synes er vældig god, dels fordi ejendomsretten er spredt, dels fordi man af solidaritetsgrunde er nødt til at tage hensyn til hinanden, hvilket ikke ligefrem er det fremherskende i vores samfund i dag.

Denne andelstanke kan uden tvivl bruges i moderniseringen af den ældre boligmasse, men naturligvis ikke uden at staten kommer med ind i finansieringen. Det ville være utopi at tro, at man kan finansiere dette uden statsmidler. Vi har i boligudvalget været ude at kigge lidt på, hvad det vil koste, og de mennesker, som eventuelt tror, at det kan klares på privat basis, har ikke forstået spor af, hvad der foregår.

Med hensyn til finansieringen dels af en modernisering af den ældre boligmasse, dels af nybyggeriet er jeg fuldt ud klar over, at de ønsker, som vi fra SFs side har, nemlig at det er staten, der af naturlige grunde finansierer den slags ting, ikke kan realiseres fra den ene dag til den anden, og det vil vi under ingen omstændigheder forlange. Men vi mener bare, at der nu skal lægges en plan for, at finansieringen går over til staten. Vi forlanger ikke, at det skal være over 1 eller 2 år. Vi kan godt gå med til en lidt længere årrække, men vi mener bare, at vi skal i gang med det. Det glædede mig da lidt, det, som venstres ordfører sagde om, at venstre også var villig til at øge graden af statsfinansiering, men jeg mener, at vi skal løbe linen helt ud og gå over til, at samfundet finansierer boligbyggeriet her i landet. Den måde, vi hidtil har finansieret byggeriet på, kan vi simpelt hen ikke være bekendt. Alene det, at man ved sidste boligforlig gik med til, at staten gik ind og finansierede så meget, som den gjorde, og at man nu fra venstres side har hørt, at de gerne vil øge denne finansieringsgrad, tyder på, at også venstre har forstået, at det ikke kan blive ved med at gå at lade det hele eller i det hele taget lade noget af det finansiere over børsen.

Der er jo også et spørgsmål om, hvilke boligformer vi skal have her i samfundet i fremtiden. Jeg skal sige rent principielt, at disse mastodontbyggerier, som vi har set, ikke lige er det, vi mener er den rigtige måde at leve på. Der er noget, der tyder på, at man har bygget lidt for stort. Det har været alt for